

Striemen aan de kersttafel

Fiona Gothfield

Een feelgood kortverhaal

Sanne

‘Dit meen je niet! Liv, Noa, kom onmiddellijk naar beneden!’ roep ik wanneer ik de keuken aantref alsof er een bom ontploft is. ‘Wat heeft dit te betekenen, dames?’ vraag ik hen wanneer ze arriveren.

‘Noa wou haar kookkunsten tonen, mama,’ zegt Liv en ze kijkt venijnig naar haar jongere zus. Alsof het nog niet erger kon, wordt er op dat moment aangebeld. ‘Oh, zijn Tom en de kinderen er al?’ zegt Liv met een grote glimlach. Noa snelt samen met haar zus naar de hal en ik blijf achter in de met tomatensaus en groenterestjes besmeurde keuken. Zuchtend pak ik de restjes groenteafval op met mijn handen en gooi ze in de juiste vuilnisbak wanneer ik in mijn ooghoek Tom zie aankomen met een grote ruiker bloemen. Mijn hart smelt als hij ze me wil overhandigen.

‘Ik zou ze willen aanpakken, lieve schat, maar ik ben even de keuken aan het opruimen. Misschien kan Liv een vaas pakken zodat we ze erin kunnen zetten.’

‘Oh, ik zal je helpen,’ biedt hij meteen aan, waarna hij een kus op mijn lippen plant. Liv pakt de bloemen van hem over, vult een vaas met water en zet de bloemen erin. ‘Wat heb je voor ons in petto vanavond?’ vraagt hij nieuwsgierig wanneer hij het tafer-eel aanschouwt dat de kinderen hebben achtergelaten. ‘Het lijkt erop alsof hier al heel erg goed gewerkt is.’

‘Noa heeft een tomatensaus voorbereid voor de kerstballetjes in tomatensaus. Het is een aperitiefhapje dat we straks zullen serveren bij een glaasje cava.’

‘Hm, klinkt alvast heerlijk.’

‘Dag Sanne,’ zeggen Lars en Nora als begroeting wanneer ze met Noa naar de keuken komen. Ze biedt hen een drankje aan en vraagt me dan waar ze de overige decoratie kan vinden.

‘Je weet toch dat die in het tuinhuis ligt. Maar ehm, Noa, het is toch wel genoeg versierd. Moet er echt nog meer versiering zijn?’

‘Mam, die paar theelichtjes op de tafel en een kerstboom zijn niet voldoende hoor.’

‘Je gaat er geen kitsch van maken, hè!’

‘Ik beloof dat ik mijn taak van decorateur punctueel zal uitvoeren en au serieux zal nemen,’ gaat ze nog verder wanneer ze Nora bij de hand neemt en haar meesleurt naar de tuin. Dat belooft.

‘Nora is in lange tijd niet meer zo vrolijk geweest als sinds ik ze aan jullie heb voorgesteld,’ zegt Tom de stilte doorbrekend. Ik lach en kijk vertederd naar hem. Al snel komt hij dichterbij me staan. Hij staat nu achter me en legt zijn armen om mijn middel waarna hij zachte zoenen in mijn hals plant. Vlinders in mijn buik fladderen naar alle kanten, zeker wanneer hij me omdraait en me in zijn armen neemt waarna hij zijn hand naar onderen laat zakken tot ze op mijn achterwerk belandt. Hij knijpt er zachtjes in en in mijn hart brandt een vuur van verlangen.

‘Hou het wel PG-13, er zijn kinderen bij,’ hoor ik Lars plots van achter de hoek zeggen. ‘We zijn blij dat jullie elkaar gevonden hebben, maar we hoeven niet deel te nemen aan jullie tongworstelmoment.’

Liv knikt alsof het vanzelfsprekend is wat hij zegt, maar dan gaat Tom verder en verdedigt hij zichzelf en onze relatie en zegt: ‘Ja, zoals jij die met de deur wagenwijd open vrijt met Alexia van Architectuur op een doordeweekse dag wanneer ik thuis werk

en een conference call heb waarbij ik op de achtergrond “Oh, Lars, niet stoppen, Lars! Ik kom bijna klaar!” moet aanhoren?’ Opeens is het stil en druipen Lars en Liv af waarna Tom me terug in zijn armen neemt en zegt: ‘Waar waren we gebleven?’

Wendy

‘Je lijkt wel een koppige puber, mams!’ roept Roos. ‘Kom je nu eindelijk naar beneden, want tante Sanne zal heel boos op je zijn als we te laat arriveren. Je weet hoe hard ze laatkomers haat.’

‘Goed dan,’ zeg ik nijdig. Het is mijn eerste kerst met Mark, mijn nieuwe partner, maar hij moest beslist op zakenreis naar Frankrijk. Iets met een nieuwe klant. Met andere woorden geen Mark tijdens Sannes eerste grote kerstfeest sinds de dood van Dennis. Ik sleep mezelf naar beneden. De jurk die Roos voor me koos zit strak aan mijn borsten en billen. Mijn buikje van tijdens onze reis naar de Dominicaanse Republiek is er nog steeds, maar ik heb er vrede mee. Mark houdt van me om wie ik ben.

‘Ik ben er,’ zeg ik met een zucht die ze gegarandeerd aan de andere kant van de straat voelen.

‘Och mama, voor je het weet is Mark terug,’ troost Lucas me.

‘Ik weet het, schat, maar ik had graag onze eerste kerst samen gevierd. Dat wilden jullie toch ook graag?’

Toen Mark in mijn leven binnenwandelde had ik niet durven dromen dat het zo goed zou gaan met de kinderen. Vooral omdat ze het heel moeilijk hadden met het aanvaarden van de nieuwe partner van hun vader. Roos en Lucas hebben Mark gelukkig onmiddellijk geaccepteerd.

‘Zijn we weg? Yannick is op ons aan het wachten,’ zegt Roos enthousiast.

‘Jullie gaan toch niet heel de tijd liggen tongzoenen op de achterbank? Mams, mag ik alsjeblieft vooraan zitten? Ik wil niet naast een smakkende Roos zitten. Ik kom gegarandeerd druipnat aan van al het speeksel dat in het rond vliegt,’ kreunt Lucas. Ik glimlach. ‘Je verbeelding slaat weer op hol, maar je mag vooraan

zitten. En jij dametje, jij gaat je gedragen. Ik wil geen verstren-
gelde lichamen zien vanavond.'

Roos rolt met haar ogen en stapt lichtjes geïrriteerd naar
buiten. Ik knipoog naar Lucas die naar me terug grijnst.

'Kom op. We moeten nog superveel doen voor we naar San
kunnen. Yannick ophalen, Sannes kerstcadeau bij Rudy op-
pikken en nog naar de bakker voor een kerststronk,' ratel ik.

'Weet je al hoe je tante Sans cadeau zal inpakken?' merkt Lu-
cas op.

'Een gigantische rode strik eromheen en in een glinsterende
doos met nog een rode strik. Net zoals in de film,' lach ik.

'Zal ze er blij mee zijn? Ik weet dat ze niet zo gek is op h...'

'Oh, daar staat Yannick!' gilt Roos. Ze laat Lucas niet uit-
spreken, gooit het autoportier open en rent regelrecht in Yan-
nicks armen.

'Jakkas! Ze zitten al helemaal in de knoop. Begrijp je wat ik
bedoel, mams?'

'Uhu, maar wacht tot jij een vriendinnetje hebt, dan zal Roos
net hetzelfde zeggen. Ga eens achteraan zitten,' commandeer ik
mijn zoon. Ik open het raam vooraan en roep: 'Halloooooo
Yannick! Stappen jullie in? Roos jij achteraan en Yannick
vooraan.' Roos' mond valt open en boos stampvoet ze naar de
achterkant van mijn Range Rover.

'Hallo mevrouw. Dag Lucas,' zegt Yannick.

'Hoeveel keer moet ik je nog zeggen dat je me Wendy moet
noemen? Ik blijf het niet herhalen hoor,' zeg ik knorrig.

'Let maar niet op haar. Mark komt niet naar het kerstfeest en
ze is al de hele dag humeurig,' giechelt Roos. Met opgetrokken
wenkbrauwen kijk ik via de achteruitkijkspiegel naar mijn
dochter. Van wie heeft ze die grote mond toch?

‘Dit is het adres van mijn nonkel. Hij heeft alles al klaarge-
maakt. We moeten het cadeau enkel oppikken en dan kunnen we
zo doorrijden naar Sanne,’ zegt Yannick.

‘Oh, haar noem je wel bij naam?’ zeg ik droogjes. Yannicks
wangen kleuren rood van schaamte.

We nemen afscheid van Yannicks nonkel en rijden de snel-
weg op. Al snel arriveren we bij Sanne. Voor Lucas op de bel kan
drukken, opent Sanne met een opgeblazen kapsel de deur. ‘Zijn
jullie daar dan eindelijk?! Het is tien na zes! Jullie zijn uiteraard
weer te laat.’

‘Zeur toch niet zo. We zijn stijlvol te laat,’ antwoord ik. ‘Yan-
nick, neem jij alsjeblieft de doos uit de auto? Zet het maar in de
garage en ehm, leg er iets zwaars op,’ voeg ik er nog fluisterend
aan toe.

Sanne

*Iets zwaars? Waarom zou ze iets zwaars op een cadeau willen
leggen?*

‘Zeg, waar is Mark?’ vraag ik verbaasd aan Wendy. Ze kijkt
me aan alsof haar ogen gevuld zijn met dynamiet.

‘Die heeft last minute nog een business meeting in Frankrijk
gepland met een nieuwe klant. Onze eerste kerst samen. Kun je
het geloven? De eerste kerst en die valt al in het water,’ gaat ze
snikkend verder. Ik begeleid haar naar de woonruimte waar ze
neerploft in de zetel. Roos gaat naast haar zitten en legt haar arm
over haar schouder. ‘Je ziet hem toch snel terug?’

Ik vervoeg Liv en Noa in de keuken waar ze alles terug uit de
koelkast halen om op tafel te zetten. ‘Mag dit ook al op tafel?’
vraagt Noa over de tomatensalsa. Ik knik en samen dekken we de
tafel waaraan Lars en Lucas al plaatsnemen. ‘Nee, jongens! Jul-

lie moeten gaan zitten waar ik jullie naamkaartjes heb geplaatst. Denk aan de planning.'

'Mam, je planning is al helemaal aangepast aangezien tante Wen later is, dus ik denk dat de tafelschikking...'

'Ehm, planning zorgt voor structuur en orde,' maan ik Liv aan. 'Net zoals tafelschikking ook voor structuur zorgt, dus verzet jullie maar heren.'

'Whatever,' gaat ze rollend met haar ogen terug naar de woonkamer waar ze naast Roos gaat zitten en een kerstfilm op Netflix kiest. Lars en Lucas kijken elkaar schouderophalend aan en zoeken dan naar hun naamkaartje op de tafel.

'Zet nou geen domme kerstfilm op,' wijs ik mijn oudste dochter terecht terwijl ze doorheen de catalogus van Netflix bladert. Ondertussen schenk ik voor Wendy een gin en tonic in. Het ziet ernaar uit dat ze het kan gebruiken. 'Wil jij ook nog wat?' vraagt Tom me zoenend in mijn hals. Cava, fluister ik hem toe. 'Wrijf het er anders nog maar eens in, Tom. Goede bal!' raast Wendy het uit. Tom excuseert zich en verdwijnt terug in de keuken waar hij een glas cava voor me inschenkt. Roos probeert ondertussen haar moeder nogmaals te kalmeren en Liv heeft ondertussen de kerstfilm *The Christmas Chronicles* gekozen. 'Geweldig, nu wordt ons gezellig etentje ook nog eens verstoord door een kerstfilm,' verzucht ik voor ik van mijn cava sip.

Wanneer we even later, met een kerstfilm op de achtergrond, aan tafel zijn gaan zitten vertelt Yannick over de komende examens die van start gaan in januari. Zijn monoloog wordt verstoord door Liv die luid roept tegen Noa in de keuken. 'Sjeezes, Noa. Wat doe je nu!' weerklinkt het. 'Ik, ehm, zal maar eens gaan kijken,' excuseer ik me bij de gasten aan de tafel en ik vervoeg me

bij mijn dochters in de keuken. ‘Wat is dat allemaal? We kunnen jullie horen schreeuwen tot in de eetkamer.’

‘Mam, ik kan Noa niet meer uitstaan. Ze weet dat ik ondertussen al drie maanden vegetariër ben geworden en toch legt ze de stukken vlees naast mijn groenten op de schaal voor de fondue,’ verzucht ze.

‘Liv, dat doet ze toch helemaal niet met opzet? Wat maakt het nou uit als het op dezelfde plaat ligt? De anderen mogen toch ook groenten nemen?’

‘Het gaat erom dat het vlees met de groenten op dezelfde schaal liggen en ze elkaar dus raken waardoor nu alle groenten gecontamineerd zijn en...’

‘Liv, overdrijf je niet een beetje?’ onderbreek ik haar gejammer. Ze kijkt me boos aan en zegt dat ik haar niet begrijp voor ze wegstormt naar haar kamer. Ik kijk Noa verbouwereerd aan en zeg haar dat ze het al op tafel mag zetten. Met de schotels op onze handen vertrekken we naar de eetkamer waar we ze op tafel plaatsens. ‘Ik ga maar even horen bij Liv of alles oké is met haar. Beginnen jullie alvast aan het eten, voor je het weet zijn de groenten misschien gecontamineerd,’ haal ik mijn schouders op en ik verdwijn naar boven waar ik Liv snikkend op haar bed zie liggen.

Wendy

Ik hoor Liv tegen haar moeder schreeuwen dat niemand haar begrijpt en dat iedereen haar haat. Sanne probeert haar dochter te sussen, maar dat werkt enkel maar averechts. Ondertussen brengt Tom me een tweede gin en tonic.

‘Een zoenoffer?’ vraag ik sarcastisch.

‘Het spijt me als ik je gekwetst heb. Het was echt niet de bedoeling om mijn roze wolk aan je op te dringen, maar Sanne is echt zo geweldig!’ gaat Tom verder. Ik rol met mijn ogen.

‘Nu doe je het weer.’

‘Mams, overdrijf toch zo niet. Je ziet Mark snel genoeg terug!’ berispt Roos me. Ik neem een grote slok van de alcoholische drank wanneer ik boven opnieuw gegil hoor.

‘Nu is het genoeg. Tante Wendy zal zich eens gaan moeien.’

Licht aangeschoten en met bevende benen stap ik de trap op. *Sjeezes, sinds wanneer is die trap zo lang?* Livs kamerdeur staat op een kier en opnieuw hoor ik gegil. Ik gooi de deur open en schat de situatie in. Liv ligt snikkend op haar bed, jammerend dat niemand haar aardig vindt. Sanne staat op Livs bureaustoel die door haar hevige bewegingen ronddraait.

‘Sjeezes, wat is hier aan de hand?’ roep ik over Sannes gegil heen.

‘Een... Een sp...’ jammert Sanne.

‘Och mama, zeg gewoon dat verdomde woord. Ze denkt dat ze een spin heeft gezien,’ zegt Liv bits. Ik rol met mijn ogen. ‘Ben je nog steeds zo panisch? Zelfs een spin op het bioscoopscherm zorgt er al voor dat je in een hoekje wegkruipt.’

Zonder op haar weerwoord te wachten doe ik een schoen uit. ‘Waar is dat verdomde ding?’

Ik schuif spullen opzij. ‘Pas op! Straks valt ze je aan!’ gilt Sanne. Ik werp haar een veelbetekenende blik toe. ‘Wil je het soms liever zelf doen?’ spot ik. In mijn ooghoek zie ik een zwarte vlek die snel beweegt. ‘Aha! Daar ben je!’

Mijn schoen vliegt uit mijn hand. Pats! Het arme diertje heeft nog een laatste stuiptrekking wanneer ik een zakdoek uit mijn zak neem en ze opraap. Om Sanne te plagen doe ik alsof ik de dode spin naar haar toegooi. Sanne gilt en valt bij Liv op bed. ‘Auw!’

‘Dat komt ervan als je op een bureaustoel gaat staan. Heb jij je kinderen niet geleerd dat dat niet mag?’

‘Jawel,’ zegt ze met een van pijn verwrongen gezicht.

‘Waarom doe je het dan zelf?’ schater ik. ‘Even serieus nu. Wat is hier aan de hand? Ik hoorde jullie geschreeuw tot beneden.’

Liv haalt haar schouders op en Sanne kijkt nukkig naar haar dochter. ‘De groenten zijn volgens Liv gecontamineerd en niemand respecteert haar keuze om vegetariër te zijn.’

‘Wat een onzin,’ zeg ik. ‘Je moeder heeft potverdorie verschillende gerechten gemaakt waarvan een heleboel vegetarische, speciaal voor jou.’

‘Ja maar Noa legde expres het vlees naast de groenten!’ protesteert Liv.

‘Denk je echt dat je zus, die heel veel van je houdt, expres het vlees naast de groenten legt?’

Liv haalt haar schouders op. ‘De groenten zijn in aanraking geweest met het vlees en dat wil ik niet. Eet maar zonder mij.’

Met een dramatische zucht stel ik voor: ‘Weet je wat. Ik maak voor jou speciaal een aparte schotel met enkel groenten en

brood die niet gecontamineerd zijn door het vlees. Wat denk je daarvan?’

Livs gezicht klaart op. ‘Wil je dat echt voor me doen?’

‘Natuurlijk. Je bent mijn Liv’ke. Een tante doet dat voor haar lievelingsnichtje, maar dat mag je nooit tegen je zusje vertellen,’ zeg ik met een knipoog. Liv springt van het bed en geeft me een zoen op mijn wang waarna ze naar beneden stormt.

‘Dat had je niet mogen zeggen, Wen,’ bestraft Sanne me.

‘Och, ik heb vorige week net hetzelfde tegen Noa gezegd en je weet dat jouw dochters zwijgen als je ze het vraagt.’

‘Oh, jij bent slecht!’ giechelt Sanne.

Ik trek me terug in de keuken waar ik een niet-gecontamineerde schotel voor Liv maak en die ik even later voor haar neus zet. We eten met zijn allen gezellig samen en we lachen de hele tijd. Tom zit naast Sanne en het doet me verdriet dat Mark er niet bij is.

‘Gaan we de cadeautjes openen?’ vraagt Lucas met een brede glimlach. Perfecte timing.

‘Dat is een geweldig idee! Iedereen moet plaatsnemen op de bank, want ik vermoed dat er enkele hele grote verrassingen zijn.’

Sanne

‘Liv, zet je die film even af zodat we van het moment kunnen genieten?’ Ze bekijkt me alsof ik iets bovenaards heb gezegd, want ze rolt voor de verandering nog maar eens met haar ogen. Tieners zijn echt vreselijk. Ik krijg er de kriebels van. Gelukkig dat ik die opleiding in het secundair onderwijs snel vaarwel heb gezegd en gekozen heb voor die schatjes van het lager. Lucas roept dat hij van start wil gaan en hij pakt een cadeautje uit de stapel die ze meegenomen hebben vanuit Antwerpen. ‘Mama, dit cadeautje is voor jou. Ik heb er zelf voor gespaard met mijn eerste vakantiejob.’ Wendy kijkt haar zoon, aangeschoten maar met een big smile, aan. ‘Voor mij?’ Ze opent het papier dat rond een blauw juwelendoosje zit. Wendy kijkt naar me en vraagt of ik hier iets van weet, maar ik lach breed en haal mijn schouders op. Die jongeman heeft zijn eerste vakantieloon gespendeerd aan een halsketting voor zijn moeder met de initialen R en L op. Tranen schieten in Wendy’s ogen wanneer ze het zilveren juweel ziet. ‘Wauw, Lucas. Dit had ik zelfs niet in mijn mooiste dromen kunnen dromen, dat je mij zo’n mooi geschenk zou geven. Ik vind hem prachtig!’ Ze omhelst Lucas en hoewel hij doet alsof hij “stoer” is en geen behoefte meer heeft aan moederknuffels, geeft hij er toch aan toe en zie ik een lach op zijn gezicht verschijnen wanneer Wendy hem stevig omhelst.

‘Nu is het aan papa!’ roept Nora wanneer ze een grote vierkanten doos in zijn richting duwt. Tom lacht en bedankt Nora wanneer hij het cadeau aanpakt. Traag en heel secuur opent hij het papier zodat er niets stuk gaat. Iedereen zit op het puntje van zijn stoel om te zien wat hij krijgt. Wanneer er een eerste glimp van het cadeau tevoorschijn komt, lees ik de letters “Tic”. Hm, wat zou het zijn? Tom pakt, nog steeds met de snelheid van een

schildpad het cadeau verder uit en er verschijnen nog nieuwe letters. “Ticke” zie ik verschijnen en dan wordt Lars zenuwachtig en roept dat zijn vader moet opschieten. Tom weigert het papier te scheuren en doet op zijn tempo verder tot Lars het er helemaal mee heeft gehad en het papier in de helft van het cadeau openscheurt. De letters “Ticket to ride” van het bekende gezelschapsspel verschijnen en Lars haalt terug adem.

‘Lars, het was wel mijn cadeau om uit te pakken! Waarom deed je dat nou?’ Lars haalt zijn schouders op en zegt dat we wel lang genoeg in spanning hebben afgewacht. Tom bedankt zijn dochter voor het cadeau en stelt voor dat we het misschien vanavond samen kunnen spelen. Ik hoor gerommel wanneer Wendy samen met Roos en Lucas onder begeleiding van Yannick een cadeau naar de woonkamer brengt. Er ligt een groot pakketje bovenop het zware pakket dat ze met zijn drieën moeten dragen. *Wat kan in hemelsnaam daarin zitten?* Het pakket beweegt als ze het neerzetten.

‘Wen, je weet toch wel dat dat ding beweegt, hé?’

‘Pak het dan maar snel uit!’ moedigt ze me aan.

‘Eerst het bovenste of het onderste cadeautje?’

‘Doe maar eerst het onderste,’ grimast ze wanneer het in mijn handen belandt. Argwanend houd ik het vast maar wanneer ik ermee wil rammelen, raden ze het me allemaal af.

‘Waarom mag ik er niet mee rammelen? Het rammelt toch al uit zichzelf. Is het iets wat je kunt besturen met een afstandsbediening?’ Ze kijken me allemaal aan met kleine ogen en proesten het uit van het lachen. Wanneer ik het rode lint eraf haal springt het deksel meteen van de doos. Een oranjebruine puppy springt uit de doos waardoor hij krassen achterlaat in het karton. Speels en wild klimt de hond rond in mijn eetkamer en snuffelt hij

overal aan. Het lijkt erop alsof hij zich gaat neerzetten om te plassen en om dat te voorkomen, ga ik meteen naar hem toe en pak ik hem op. Het dier besnuffelt me en besluit dan om mijn hele gezicht vol te likken waardoor ik onder het hondenspeeksel hang. ‘Oh, wat een lieverdje. Wen! Hoe ben je daarop gekomen?’

‘Ik weet hoe graag je een Vizsla wou en dat je die zelf toch nooit in huis zou halen. De nonkel van Yannick is een erkende fokker en voilà. Connecties,’ knipoogt ze naar me. Ik zet de pup neer op de grond en val mijn beste vriendin in de armen, zonder ook Roos en Lucas over te slaan. ‘Ik hoop dat je minder gespannen bent, een dier in huis heeft geen behoefte aan al dat clean gedoe en tafelkaartjes,’ grapt ze naar mijn mening iets te serieus.

‘Oh nee! De hond is op tafel gesprongen!’ roept Liv en ik hoor een heleboel gerommel en glas dat breekt op de grond. Daarnaast zie ik ook dat de borden waar nog restjes in lagen nu uitgelikt worden met hier en daar scherven die op de grond liggen. Ik zucht, maar lach. ‘Nu kun je echt van de grond eten.’

Wendy

‘Het spijt me, Sanne! Ik wist niet dat hij onmiddellijk op tafel zou springen. Foei!’ roep ik. De pup rent van me weg en ik loop erachteraan. Uiteraard denkt ze dat ik wil spelen. Ze draait zich om en gooit haar kwispelende kontje in de lucht. Net wanneer ik haar bij haar nekvel wil grijpen, loopt ze opnieuw weg. Achter me hoor ik gelach.

‘Je ziet er idioot uit!’ zegt Sanne. ‘Laat haar toch gewoon doen. Het is geen ramp’

Het gelach verstomt en iedereen kijkt vreemd naar Sanne. ‘Wie ben je en wat heb je met mijn moeder gedaan?’ vraagt Noa met grote ogen.

‘Ach, doe toch normaal. Nu we een hond hebben, zal ik inderdaad niet meer zo’n poetsfreak kunnen zijn,’ zegt Sanne. ‘Noa, Liv, helpen jullie me met opruimen dan kunnen we daarna het dessert serveren.’

‘Jullie helpen ook!’ zegt Tom tegen Nora en Lars. Ze kreunen beiden, maar luisteren toch naar hun vader. Liv daarentegen is weer de dramatische tiener.

‘Ik zal ook wel helpen,’ biedt Yannick zich aan.

‘Oh, wat een heerlijke jongen,’ fluister ik tegen Roos. ‘Je hebt er echt eentje uit de duizend. Hij is vriendelijk, beleefd, slim, aardig en nog eens knap erbovenop!’

‘Mama! Zeg zulke dingen niet. Hij kan je zoon wel zijn.’

‘Liefje, ik zeg alleen maar dat mijn dochter een goede smaak heeft.’

Ze grijnst: ‘Hij mag er wel wezen, hé.’

‘Ja hoor en een veel betere vangst dan de buurjongen. Je weet wel? Die Kenny van nummer negen?’ frons ik. Roos bloost. ‘Ik weet wie je bedoelt.’

‘Ik ben blij dat jullie nooit wat gehad hebben. Hij zou werkelijk een slechte invloed op je hebben gehad. Hij rookt wiet, wist je dat?! Echt het schandaal van de straat, maar gelukkig ontmoette je Yannick,’ zeg ik gelukzalig.

‘Oh please, moet ik soms een kamer voor je huren zodat je hem kunt uitnodigen? Jeetje mams, Kenny was echt niet zo’n slechte jongen. Hij was altijd vriendelijk en beleefd. Zijn vrienden hebben gewoon een hele slechte invloed op hem.’

‘Ja ja, het is goed. Hebben jullie trouwens al...’

‘Maak die zin niet af, moeder!’

‘Welke zin?’ vraagt Yannick die plots naast Roos opduikt.

‘Niets,’ zeg ik vlug. ‘Ik ga Sanne even met het dessert helpen. Gaan jullie samen maar even een luchtje scheppen.’

Sanne

‘Hoe ga je haar noemen?’ vraagt Wendy me terwijl ze naar de hond wijst. Toen Dennis en ik vroeger nadachten om een hond in huis te halen, wilden we haar Nora noemen, aangezien Tom zijn dochter zo heet lijkt het me maar gek om haar zo te noemen. ‘Dat weet ik nog niet, ik ga het eens bespreken met de kinderen en misschien weten Tom, Nora of Lars wel een leuke naam voor haar.’

‘Ik wil ook wel een cadeautje uitpakken,’ zegt Lucas en hij wijst naar een cadeau waar zijn naam op staat geschreven. Wendy schiet uit de startblokken en pakt het cadeau waar zijn naam op prijkt. ‘Alsjeblieft lieve schat. De kerstman is trots op je goede rapport,’ knipoogt ze naar haar zoon. Lucas gaat in de sofa zitten en pakt het cadeau op schoot waarna hij het begint uit te pakken. Papier vliegt in het rond en ten opzichte van Tom duurt het bij Lucas nog geen minuut of er verschijnt Nintendo Switch op de verpakking. ‘Nu kun je samen met je zus spelletjes spelen.’ Roos draait met haar ogen, ‘Mam, je denkt toch niet dat ik...’

‘Wen, Roos heeft toch wel betere dingen te doen zeker,’ en ik haal speels mijn wenkbrauw op waarna de wangen van Roos vuurrood worden en ze in de armen van Yannick duikt. ‘Ik bedoel maar.’

‘Tante San. We zijn daar nog allemaal niet aan toe hoor.’

‘Nee hoor, dat was je moeder ook niet toen ze zestien was,’ grap ik en enkel Wendy en ik weten op dit moment wat ik bedoel. Wanneer ik me naar de keuken wil begeven om iedereen iets te drinken in te schenken, gaat de bel van de voordeur. ‘Huh, Liv, heb je iets besteld online?’

‘Dat is mijn cadeau voor mama!’ roept Roos luid doorheen de woonkamer. ‘Ik ga de deur wel opendoen.’ Iedereen is met

verstomming geslagen wanneer Roos naar de gang verdwijnt en een tijdje wegblijft. Geroezemoes en stemmen klinken vanuit die richting, maar we proberen zo stil mogelijk te zijn zodat we er iets van kunnen oppikken.

‘Hoe gaat het trouwens met je examens?’ vraag ik aan Wendy wanneer ze naast me in de sofa zit.

‘Ik moet nog beginnen met voorbereiden. Ik heb het veel te lang laten liggen, pf. Maar nu Mark weg is, kan ik me wel beter concentreren natuurlijk. Ik zou hem niet willen verwaarlozen door met mijn neus boven de boeken te zitten.’

‘Ik begrijp precies wat je bedoelt,’ zegt Yannick. ‘Ik wil Roos ook niet verwaarlozen, maar na de feestdagen ga ik toch echt moeten beginnen met studeren voor mijn examens.’

‘Eindelijk, je noemt me Wendy. Dat heeft ook een eeuwigheid geduurd,’ grijns ik naar de jonge knaap. Nu ik niet meer opgelet heb op wat er werd gezegd in de gang, merk ik op dat het beduidend stil is geworden. Roos rolt op een karretje een zeer grote doos de woonkamer binnen.

‘Kind, wat heb jij voor me gekocht?’

‘Waar wacht je op, mama. Pak je cadeau maar uit.’

Wendy staat rechtop uit de sofa en gaat naar het pak. Ze loopt rond de kartonnen doos en ze probeert te voelen hoe vol het pakket zit. ‘Hm, er zit wel veel lucht in.’

‘Pak het nu maar gewoon uit, mams.’

Met grote halen scheurt ze het karton langs een van de openingen die erin voorzien zijn. Al snel wordt het duidelijk dat Mark eronder zit. Wanneer hij vervolgens eruit springt en Wendy in de armen valt, kan ze niet gelukkiger zijn. Het geluk straalt van haar af.

‘Was het een goed cadeautje, mama?’ vraagt Roos die punten wil scoren. ‘Absoluut, meisje. Dank je wel!’ Ze knuffelt haar dochter waarna Mark aankondigt dat hij ook wel een heel speciaal cadeautje heeft voor Wendy. Mark ontdoet de laatste stukken papier van zijn lichaam en neemt dan een doosje uit zijn binnenzak. Ik zie de angst en euforie op Wendy’s gezicht. Hij opent het doosje en er verschijnt een fonkelende sleutel.

‘Lieve Wendy, ik hoop dat je ja zegt op mijn volgende vraag: Wil jij met mij samenwonen?’ Het gezicht van Wendy licht helemaal op en ze roept “Ja!” op zijn vraag. Mark pakt haar op en zoent haar vol op haar mond.

Wendy

De sleutel die ik van Mark kreeg was meer dan alleen maar een sleutel. Het was inderdaad de sleutel van zijn appartement, maar het was ook een belofte om samen een toekomst op te bouwen en om samen een huis te kiezen in het hartje van Antwerpen. Dat laatste gebeurde sneller dan verwacht.

‘Wanneer krijg je de resultaten van je eerste examens?’ vraagt Mark. We lopen hand in hand door de gezellige straten van het oude Antwerpse centrum.

‘Normaal binnen enkele minuten maar de website wil niet laden. Argh!’ gil ik.

‘Rustig, schat. Laat mij maar eens proberen.’

Ik overhandig mijn smartphone aan Mark. ‘Alsof het bij jou wel zal werken,’ snuif ik. Ik zie zijn duim van boven naar beneden swipen en zijn ogen worden groot.

‘Ik zie je resultaten en...’

‘Wat?! Oh nee, ik ben niet geslaagd, hé? Ik wist het dat ik nooit op mijn leeftijd aan een opleiding moest beginnen! Zeg maar niets, ik wil het niet weten.’

Verslagen en met mijn hoofd gebogen loop ik verder.

‘Hé Wen, wacht toch even. Ik plaagde je maar. Je bent voor alles geslaagd!’ roept Mark. Ik blijf stokstijf staan. *Geslaagd? Voor alles?*

Ik draai me om en loop recht in Marks armen.

‘Proficiat, schat! Ik zei toch dat je het kon.’

Met mijn mond vol tanden kijk ik over Marks schouder en zie een oranje papier aan het raam van een herenhuis hangen. Te koop.

‘Herinner je nog de sleutel die je me gaf met kerst?’

‘Natuurlijk. Jouw antwoord was een droom die uitkwam. Waarom begin je daarover?’

‘Nu ja, draai je maar eens om.’

Mark zet me neer op de grond en komt naast me staan. Het oranje papier valt bij hem ook meteen op.

‘Het is prachtig. Als de binnenkant ons ook zo aanspreekt, denk ik dat we ons nieuwe thuis hebben gevonden.’

Met een glimlach van oor tot oor kijk ik naar Mark op. ‘Zolang ik bij jou ben, zal ik overal thuis zijn.’

**Dit kortverhaal werd je gratis
aangeboden door uitgeverij Hamley
Books.**

**Wil je meer weten over onze boeken?
Bekijk dan zeker onze website via
www.hamleybooks.be¹**

1. <http://www.hamleybooks.be>

